

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Consid. VII. die Sabbati. Æternitas Pœnarum Interminabilis, Inevitabilis,
Justa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Consideratio VII.

Pro die Sabbati.

Æternitas Pœnarum.

Est Interminabilis.

I. **C**onsidera; Pœnas Inferni, quamvis essent levissimæ, ex eo tamen, quòd finem nullum sint habituræ, evasuras infinitas. Quid ergo erit, cum & atrocitate sint intolerabiles, & simul æternitate interminabiles? Quis potest capere, quantum ponderis accedat dolori ex eo, quòd finem non sit habiturus? Cruciatu unius horæ magnum malum est: duplex malum est cruciatu horarum duarum, & centuplicatum malum est cruciatu centum horarum, atque ita progrediendo, quòd pœna durat diutiùs, tanto evadit magis formidanda. Illa igitur Pœna, quæ durat horis, diebus, seculis infinitis, profectò est malum infinitum, & omnem nostram in concipiendo cogitationem superat. Hinc si hæc daretur Damnatis optio, ut vel tolerarent æternum punctiõnem Apis in aliquo oculorum, vel tolerarent omnes cruciatu Inferni tot seculis, quot sunt in cælo stellæ, eligerent procul dubio esse ita miseri tam longo decursu seculorum, & subinde videre finem ejus doloris, quàm tolerare malum tanto minus, sed absque fine. Breve est, contemni potest, quidquid æternum non est; quia per totam æternitatem erit nihil. *Quid enim potest grande esse, quod habet finem? Ait S. Hieronymus in Psal. 89. V. Cornel. in Epist. 2. Petri c. 3. v. 8. è diverso quod finem non habet, sicut comprehendi non potest, ita*

non

non potest non timeri, nisi ab insano. Hoc idcirco pessimum, quod sicut malum culpæ, ita & malum pœnæ non masticeretur, sed devoretur à Peccatoribus. *Os impiorum devorat iniquitatem. Prov. 10.* Et si hoc ita est, applicemus tantisper animum ad metiendam hanc æternitatem, quæ mensuram non patitur. Accipe clepsydram illam, quæ horas metiris, quæ fluunt, & sic te ipsum alloquere.

Si necesse esset me vivum hærere in medio ignis per tot millia annorum, quot sunt pulvisculi arenæ in hoc vasculo, quando unquam cruciatus meus finem esset habiturus? Tanto jam tempore duravit Mundus, & tamen nondum lapsa sunt sex millia annorum: nondum igitur ablati essent sex illarum propè atomorum, quæ vitrum hoc implent; & tamen si ego morior in peccato, fide certum est, postquam cruciatus fuero per omnia hæc secula, necdum tamen partem minimam supplicij mei esse præterlapsam, & æternitatem superfuturam integram. Progrediamur igitur; & imaginemur montem tam vastum simili conflatum arenâ, qui à terra ad supremum usque cælum apicem porrigat, & dic: si me necesse esset vivum ardere in igne tot millibus annorum, quot arenæ pulvisculi hunc montem componunt, quando tandem finis futurus esset tormentorum meorum? & tamen si mori me contingat in peccato lethali, fide certum est, quod post cruciatus tot seculorum decursu exantlatos, nihil adhuc pœnæ meæ elapsum sit, & æternitas tota atque integra sit superfutura. Agamus igitur hac ratione. Mons ille magnitudinis tam vastæ duplicetur tot vicibus, quot sunt arenæ maris, quot folia arborum, quot plumæ volucrum, quot squamæ piscium, quot pili animalium, quot atomi aëris, quot guttulæ aquæ, quæ

hactenus lapsæ sunt, & deinceps cælo cadent usque ad Mundi finem: quæ unquam humana mens comprehendere poterit numerum tam magnum, cum vix illum comprehendat Intellectus Angelicus? & tamen si tu, si ego moriemur in peccato lethali, fide certum est, quod toto hoc tempore hæsi in igne, quodque omnes isti anni elapsuri sint, quin tamen quidquam decedat nostræ pœnæ, aut æternitas vel unico momento decreseat. O igitur æternitas, ô æternitas! aut fide carent Peccatores, aut cerebro. Potésne tu negare, quod vivere in peccato non sit, esse constitutum in periculo præcipitandi in illam abyssum, ex qua exitus non patet per omnem deinceps æternitatem? Negare profectò id non potes, si Christianus es; quin imò dicere cum veritate potes, quamdiu ita vivis, te non nisi passu unico ab illa abyfso distare; quodque jam uno pede in illa hæreas: *Uno tantum ut ita dicam gradu ego morsque dividimur. 1. Reg. 20.* Dum, sicut momento quolibet supervenire tibi mors potest, ita quolibet momento præceps eò ruere potes. Exponere autem se manifesto periculo ardendi mille annis in igne pro vilissima & brevissima voluptatula, procul dubio valde stultum esset; stultius autem esset exponere se hac ratione periculo ardendi per decem annorum millia; multo iterum ac multo stultius per centum millia; exponere igitur se periculo pro re tantilla ardendi per omnem æternitatem, an non erit insania infinita? *Post tantillam voluptatem tam gravis miseria!* Bern. ad fr. de Monte DEI. Tu dicis: cogitationem seriam & attentam de æternitate, posse hominem redigere ad insaniam. Erras; cogitatio ejusmodi potest amentes ad mentem revocare.

Est inevitabilis.

Considera, quòd si ista perpetua successio seculorum in Inferno posset admittere aliquòd lenimen ex varietate, futura esset tolerabilior : at quomodo tolerari poterit, cum eadem semper & immutata esse debeat in tormentis? Manna in deserto etsi omnem contineret varietatem saporis, nihilominus nauseæ cœpit esse Populo Hebræo, quia semper erat idem. *Nihil aliud respiciunt oculi nostri nisi Man. Num. 1. 6.* Factum autem est hoc Populi murmur secundo itineris per desertum anno, ut Interpretes volunt: *V. Cornel. ib.* Quid igitur futurum fuisset post annos quadraginta, post seculum integrum? Infelices Peccatores! Æternitas illa, quæ vos expectat, si vos vocaret ad convivium cum iisdem semper fereulis, talem sui nauseam moveret, ut vos impelleret ad desperationem. Qualis igitur erit vestra desperatio, dum vos expectat æternitas in loco omnium tormentorum, semper eadem cum iisdem cruciatibus? Vos, quibus molesta est concio non varia, imò & Comœdia, quæ caret episodis, quomodo tandem transigetis æternitatem in iisdem miseriis, sine lenimine, sine mutatione, sine refocillatione? Qui Zonæ torridæ subiecti sunt, diurno tempore rectis Solis radiis non parum aduruntur; nox illis calores plurimum mitigat. Ager aliquis dormitat saltem tantisper, & tunc omnium suarum molestiarum obliviscitur: nec est vel animi, vel corporis vulnus ullum tam doloriferum, quod tempore non mitigetur. At pro Damnatis spes istæ omnes vanæ sunt: subiecti erunt non radiis, sed fulminibus divinæ Iustitiæ, nec veniet unquam aut nox, aut somnus, aut tempus,

II.

pus, quæ vulnera eorum mitigent. Atque utinam saltem
 miseri decipere possent seipsos, & sibi persuadere, ventu-
 ram aliquando illam mitigationem, etsi reipsa ventura
 nunquam sit! Sed ne istud quidem possunt: vult enim
 DEUS, ut perpetuè eorum oculis obversetur sententia æterni-
 tæ damnationis, characteribus exarata, quos nec æterni-
 tas deleat, quin ab ea vel tantillum animum aliò avocare
 possint: *Ut videant semper. Dan. 11.* Hinc si cuilibet una
 hora in doloribus dies videtur, quàm longæ infelicibus vi-
 debuntur miseræ, nunquam per infinita secula interpola-
 tæ? Non solum patientur miseri per æternitatem, sed ipsam
 patientur æternitatem; cum enim hæc semper ante mentis
 oculos constituta sit, identidem eos toto suo pondere op-
 primet, eâ omnino ratione, quâ sphaera immensa ex ære
 totâ suâ mole perpetuè opprimet planum, cui insistit. Quid
 quod sæpe plus affligit timor mali imminentis, quàm i-
 psium in se malum: *Peior est bello timor ipse belli;* & idcirco
 dicere oportebit, quod non solum æternitas quovis mo-
 mento Damnatum oppressura sit, sed quod momento quo-
 libet mutetur in plures æternitates: *in perpetuas æternita-
 tes.* Nam si malum est inevitabile, & expectatio certissi-
 ma, necesse est ut timor omni carnifice sævior anticipet
 & duplicet cruciatum quovis momento. Tu hæc legendo
 coherrescis; & tamen non horres peccare? si ita est,
 horres præcipitium depictum, & non times te præ-
 cipitem agere in verum.

Est Justa.

Considera, homines dum semper ad rationis humanæ
 libram ponderare volunt omnia, nonnunquã hæere
 attonitos: quòd DEUS brevi hominis culpæ decreve-
 rit pœnam ignis sempiternam: id enim ipsi neque cum divina
 Bonitate, tam nostram imbecillitatem miserari solitã, ne-
 que cum divinã Justitiã, quæ in puniendo modum tenet, in
 animo suo conciliare possunt. Non tamen est miranda
 hominum hujus seculi admiratio, quæ tota fundatur in
 ignorantia rerum spiritualium. *Animalis homo non perci-
 pit ea, quæ sunt spiritus DEI: stultitia enim est illi, & non
 potest intelligere. 1. Cor. 2.* Si Peccatores assequerentur
 malitiam peccati sui, mox istum stuporem suum mutarent
 stupore alio magis insolenti. Nunc stupent, quomodo
 DEUS culpæ uni soli parârit Infernum æternum: tunc
 autem stupent, cur non pro omni transgressione plures
 Infernos destinârit, & cumulum tormentorum septies
 atrociorum. Rectè hanc veritatem intellexit S. Augusti-
 nus, dum asserit, miseriam Damnatorum æternam esse,
 quia sic respondet malitiæ ipsorum. *Nunquam esset Da-
 monum æterna miseria, nisi esset magna malitia. De Civit.
 l. 9. c. 13.* Perpende igitur, noxam quamlibet mortife-
 ram, cùm sit vel tacitus, vel manifestus contemptus vo-
 luntatis divinæ, esse injuriam DEI. Crescit autem omnis
 injuria ex duplici capite, magnitudine scilicet ac dignita-
 te offensi, & vilitate offendentis: unde cùm infinita sit di-
 gnitas & Majestas DEI, summa è diverso nostra vilitas, con-
 sequens est, ut injuria, quã illum afficimus, sit quodam-
 modo infinita; sitque abyssus malitiæ magis detestabilis,
 quàm essent infinitæ injuriæ illatæ creaturis infinitis. Qua-
 re cùm

H

re cùm

re cū p̄na respondere debeat culpæ ad r̄parandum ordinem violatum, debet ipsa quoque esse infinita; & quia non potest esse infinita in intensiōe, cū ejus creatura capax esse non possit, necesse est ut sit infinita in extensiōe, & in omne ævum duret.

Hæc eadem veritas meliùs etiam cognoscetur, si consideretur, quòd malignitas peccati tam extra omnem orbitam vagetur, ut vinci non possit, nec pro ea fieri satis omnibus operibus bonis rerum conditarum omnium, & quòd idcirco necessarium fuerit, ut ad satisfaciendum isti debito DEI Filius suis è venis divini sanguinis thesaurum appenderet tanquam pretium justum. *Less. de perf. div. l. 13. n. 183.* Jam malum, quod compensari non potest actionibus virtutum, quantocunque tempore exercitarum ab hominibus, rectè meretur p̄nam omni tempore longiorem, & ideo æternam. Sic Magnus iste Dominus nunquam potest contemni, nisi ab insanis: cū si p̄na debita ejus offensoribus aliquando finiretur, contemni posset à cujuslibet judicio & sententiâ: siquidem, *quod æternum non est, nihil est.* Quod per unam integram æternitatem nihil erit, etiam nunc pro nihilo reputari potest. Sic differit, quisquis per Bonitatem in DEO intelligit non stolidam aliquam non curantiam mali; ut stultè illam sibi fingunt Peccatores; sed per Bonitatem intelligit Sanctitatem infinitâ & illimitatâ quâdam ratione pugnantem cum peccato, quæque infinito odio illud prosequitur, quod non potest non prodere, sed debet vindicare ipsum p̄nâ respondente, quæ nimirum finem nesciat. Atque ita etiam res ponderat, qui balance utitur divinæ Justitiæ, quæ falli non potest, non autem ponderibus mendacibus Mundi, de-

di, decepti perinde ac decipientis. Perpende proin, Lector mi care, quàm prodigiosum malum sit noxa mortifera, dum suis quasi in visceribus continet æternitatem miseriarum; sic ut si oculis mentis tuæ penetrare posses & pervadere in illum sinum profundum & malignum, videres intus semina æterni ignis, luctûs æterni, æterni carceris, æterni fœtoris, æternæ pœnitentiæ, æternæ desperationis, æternæ jacturæ omnium bonorum. Cuncta hæc uno in peccato continentur, etiam si tantillo tempore duret, sicut in ovo tam parvo Basilisci continetur tota venenatissima progenies, & in illa mors multiplex. Interim hoc est Infernus, aut ut rectiùs dicam, nihil horum est Infernus, sed malum infinites majus, quàm à nobis explicari possit; & quod nihilominus toties geminabit suum rigorem, quàm multa sunt peccata, quæ Anima secum feret in illam *terram miseriæ & tenebrarum, ubi umbra mortis, & nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat. Job. 10. v. 12.* An tu unquam seriò cogitasti de his veritatibus? *Intellexisti hæc omnia? Matth. 17.* Si cogitasti, quomodo fieri potest, ut pro tam turpi, tam brevî voluptatulâ peccando cum risu præcipites temet in illam abyssum culpæ & pœnæ, quam post se trahit sequelâ legitimâ? Ah! *non intellexisti hæc omnia, non intellexisti.* Cogitasti obiter, sed non intellexisti. Quod si ne nunc quidem cogitas, quid agis tandem? *Quid tu sopore deprimeris? surge invoca DEUM tuum. Jonæ 1. v. 16.* Quomodo dormis in statu naufragij tam propinqui? cum tamen malum, si verisimile duntaxat esset, & non fide certum, attonitum te deberet reddere omni momento. Age, nulla non die ora DEUM tuum, ut te liberet; propera ad Confessionem; horre pravorum Societa-

cietatem, fuge peccandi pericula; crebrò divinis Myſte-
riis utere; opera pœnalia exerce: exi, ſi neceſſe eſt, etiam
ex Mundo, ut ſerves Animam tuam. Tandem nunquam
poſteſt nimia eſſe cura, quæ ponatur in æternitate in tuto
collocanda. *Nunquam poſteſt eſſe nimia ſecuritas, ubi peri-
clitatur Æternitas. Bern. apud P. Lazarum Duſſier in Ser.
Advent.*

Oratio.

*Ad Sanctiſſimam Virginem, ut æternam nobis Salu-
tem obtineat.*

O Mater pietatis benigniſſima, ſicut nulla creatura pro-
piùs refert perfectiones incomprehenſibiles divini
Filij tui, ita nulla ad ipſum propiùs accedit miſerati-
one. Imitaberis ergo illum, qui eſt totus Caritas, totus
miſeratio erga Peccatores, ſi ſubvenies mihi miſero in ſum-
ma mea miſeria, liberando me ex abyſſo meorum peccato-
rum, & à damnatione, quam tot titulis promerui. Scio
quantopere etiam res tua agatur, dum agitur de Gloria
ejuſdem Filij tui, & quòd cupias, ut hæreditas Animarum
ab ipſo redemptarum ſit copioſa, & fructus diviniſſimi San-
guinis ejus augeatur; & idcirco ad te omni cum fiducia
confugio, cum ſim certus, quòd non ſis omiſſura preces
tuas pro illo interponere, pro quo Dominus meus JESUS
Chriſtus ipſam adeò vitam profudit. Quid me futurum
eſſet, ſi damnarer ad ignes æternos, ad non videndam in
æternum faciem tui & mei DEI; ad illum & te præterea,
habendos pro inimicis? Ah! nunquam iſtud contingat.
*A morte æterna libera me Domina. O Magna Domina, im-
petra*

petra mihi ut sim liber à tam tremenda sententia: nihil mihi & meis precibus tribuatur: nec enim dignus sum: sed totum detur precibus tuis & meritis, vulneribus, & morti Servatoris mei. Tu nobis ab ipso ad Crucis pedem relicta es Advocata, & Mater: Da igitur veniam, ut sic te alloquar: Adimple partes tuas; *Monstra te esse Matrem*: resonet vox tua in favorem mei, & sufficit mihi: pone me sub pallio protectionis tuæ, & sum securus. Impetra mihi ne unquam peccato mortifero me obstringam, sed fideliter ad extremum usque spiritum serviam meo Creatori, & Redemptori, ut frui illo possim in æternum, & cum omnibus Sanctis in Cælo compensare obsequia, quæ in hac vita tam ignavè omisi. Amen.

IN-